

Μεντιχάρει
ΜΥΡΙΑ ΟΣΑ

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ ΠΟΙΚΙΛΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

ΥΠΟ

ΠΑΥΛΟΥ Σ. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

ΕΤΟΣ Α΄

18 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1887

ΑΡΙΘ. 1

ΤΙΜΗ ΕΤΗΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Δι' Ἀθήνας καὶ Πειραιᾶ ἔν ἔτος φρ. 5 | Διὰ τὸ ἐξωτερικὸν ἔν ἔτος φρ. 7½
Διὰ τὸ ἐσωτερικὸν > > 5½ | Διὰ τὴν Ῥωσίαν > > ρουβλ. 4

Κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν δύναται τις νὰ ἐγγραφῆ συνδρομητῆς προπληρώνων τὴν συνδρομὴν καὶ λαμβάνων τὰ φύλλα ἀπ' ἀρχῆς τοῦ ἔτους.

Μετὰ τὴν ἐργασίαν τῆς ἡμέρας, ἢ ἀνάγνωσις τῆς ἑσπέρας συμπληροῖ καλὴν ἑσπερίδα.
Πολλάκις ἀξιόλογος ἀνάγνωσις ἀνεκούφισε πολλὰς λύπας.
Τίποτε δὲν βλάπτει καλὴ ἀνάγνωσις.

Ἡ ἀνάγνωσις εἶνε εἰς τὸ πνεῦμα οὗτι ἡ τροφή εἰς τὸ σῶμα.
Ἐν καλὸν βιβλίον εἶνε πάντοτε ὠφέλιμον καὶ δύναται νὰ προξενήσῃ τὸ μεγαλείτερον καλόν.

Γραφεῖον τῶν ΜΥΡΙΩΝ ΟΣΩΝ παρὰ τῷ χαρτοπωλείῳ τοῦ κ. Ν. Ι. Βλαχούτου, ἔναντι τῆς Βουλῆς, πλησίον τοῦ ταχυδρομείου.

ΤΙΜΗ ΚΑΤΑΧΩΡΙΣΕΩΣ ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΕΩΝ ΕΠΙ ΤΟΥ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ

Δι' ἑκάστον στίχον ἀπαξ λεπτ. 30, δις 20, τρίς 15, τετράκις 10, παντάκις 5.
Τοῖς διαφόροις συνδρομηταῖς τῶν ΜΥΡΙΩΝ ΟΣΩΝ παρέχεται δικαίωμα τοῦ καταχωρίζειν δωρεάν κατ' ἔτος τέσσαρας γνωστοποιήσεις ἐξ 10 στίχων συνισταμένης ἑκάστης.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ Σ. ΣΤΑΥΡΙΑΝΟΥ

1887

ΜΥΡΙΑ ΟΣΑ

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ ΠΟΙΚΙΛΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

ΕΤΟΣ Α΄.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΤΗ: 18 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1887

ΑΡΙΘ. 1

ΑΝΤΙ ΠΡΟΛΟΓΟΥ

Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τοῦ περιοδικῆ συγγράμματος
ΜΥΡΙΑ ΟΣΑ

Συγχαίρω ὑμᾶς καὶ αὖθις ἐπὶ τῇ συνεχεῖ τῆς ἐκδόσεως τοῦ ἀξιολόγου περιοδικῆ σας.

Ἐν τι, ἐπιτρέφατέ μοι, νὰ σᾶς συστήσω, νὰ μεριμνήσητε θηλαδῆ περὶ τῆς ἐκλογῆς ὠφελίμου καὶ συμφώνου τῆ προορισμῶ τῶν ΜΥΡΙΑΩΝ ΟΣΩΝ ὕλης, τοῦθ' ὅπερ τυγχάνει ἐν τῶν κυριωτάτων ἐρεισμάτων ὡς πρὸς τὴν εὐδόκωσιν καὶ προαγωγὴν παντὸς συγγράμματος, ἐκδομένου οὐχὶ ἐπιδείξεως τοῦ ἐκδότη- του ἔνεκεν, ἀλλ' ὅπως, κατὰ τὸ ἔνόν, συντελεῖται πρὸς τὴν εὐ- θειαν ποδηγήτησιν πάσης οἰκογενείας καὶ κατ' ἀκολουθίαν τὴν εὐημερίαν τῆς κοινωνίας.

Πέποιθα δτι ἡ συνεργασία τῶν ΜΥΡΙΑΩΝ ΟΣΩΝ ἔσται ἐκλε- κτὴ καὶ ἀνταξία τοῦ σκοποῦ τῶν.

Ἐπὶ τούτοις δέξασθε τὴν διαβεβαίωσιν τῆς πρὸς ὑμᾶς ἐξαι- ρέτου ὑπολήψεώς μου.

Ἀθήνησι τῇ 4 Ἰανουαρίου 1887.

Παλαιὸς φίλος τῶν ΜΥΡΙΑΩΝ ΟΣΩΝ.

Σημ. ΜΥΡΙΑΩΝ ΟΣΩΝ—Ἀντὶ προγράμματος κρίνομεν εὐ- λογον καὶ δεδαικιογημένην τὴν καταχώρισιν πρωτίστως τῆς ἀνω ἐπιστολῆς, ὑπισχοῦμενοι δτι, τὸ γ' ἐφ' ἡμῖν, θέλο- μεν ἀκολουθήσῃ τὴν φιλικὴν συμβουλήν σεβαστοῦ φίλου ἧτις ἄλλως τε εἶνε καὶ ἡ ἀρχὴ ἡμῶν.

ΥΓΙΕΙΝΗ

Περὶ τῆς ἐπιρροῆς τῶν ἔξεων ἐπὶ τῶν διαφορῶν
ροσημάτων.

Ἐκ τῶν διαφορῶν πρὸς τῶ ἀνθρώπῳ ἔξεων, ἄλ- λαι μὲν διὰ μόνον τὸν λόγον τῆς ὑπάρξεως αὐτῶν, ἄλλαι δὲ διὰ τῆς ὑπερβολῆς ἢ τῆς καταχρήσεως αὐτῶν προκαλοῦσι τὴν ἀνάπτυξιν πλείστων ὅσων νοσηρῶν καταστάσεων.

Ἐν τῶ πεπτικῶ σωλῆνι π. χ. ἡ ἔξις τοῦ κατὰ κόρον τρῶγειν οὐ μόνον κοπιᾷζει τὸν στομάχον καὶ προκαλεῖ διαφοροὺς νόσους τούτου, ἀλλ' ἐπιδρᾷ ἐν ταύτῳ ἐφ' ὅλου τοῦ ὄργανισμοῦ προκαλοῦσα συμ- φορήσεις αἵματος ἐν διαφοροῖς ὄργανοις μετὰ τῶν ἐπακλουθημάτων αὐτῶν. Ἀφ' ἑτέρου ἡ ἔξις τοῦ τρῶγειν ὀλίγον ἔχει ἄλλας συνεπειάς, ἐξασθενᾷ τὸν ὄργανισμὸν, ἐπιφέρει ἀπίστανσιν καὶ εὐνοεῖ τὴν ἐπε- νέργειαν τῶν νοσηρῶν στοιχείων. Ἡ χρῆσις ὡσαύτως

λίαν ἐρεθιστικῶν τροφῶν προκαλεῖ τὴν ἀνάπτυξιν γαστραλιῶν, χρονίου γαστρικοῦ κατάρρου ἢ ἀν ὑ- πάρχη καὶ κληρονομικὴ τις προδιάθεσις καὶ αὐτοῦ τοῦ καρκίνου τοῦ στομάχου, ὡς τούναντιον ἢ χρῆ- σις τροφῶν ἥκιστα θρεπτικῶν προκαλεῖ δυσπεψίας καὶ γαστραλιῆς μετὰ τῶν ἐπακλουθῶν αὐτῶν. Ἡ καθ' ἕξιν δυσκοιλίότης προδιαθέτει καὶ αὐτὴ εἰς διαφοροὺς νόσους τοῦ πεπτικοῦ σωλῆνος συντελοῦ- σα εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῶν αἰμορροϊδῶν. Ἀρκεσθῶ- μεν ἤδη μὲ τὰ κοινότατα ταῦτα παραδείγματα, διότι τὴν ἐν λεπτομερεῖα ἀνάλυσιν τῶν ἐκ τῆς ἔξεως διαφορῶν νόσων δὲν ἐπιτρέπει ὁ παρῶν χώρος.

Ἵγιεινοὶ καθόροι. Ἐν πρώτοις προβάλλονται τὰ ἔξῃς ζητήματα. Ἐξασκεῖ ἀρὰ γε ἡ ἔξις εὐνοϊκὴν τινα ἐπιρροὴν ἐπὶ τῆς ὑγείας ἢ τούναντιον; καὶ δεύτερον ἐπέρχονται δυσάρεστα διὰ τὸν ὄργανισμὸν ἐπακλόουθα ἐκ τῶν ἔξεων;

Δὲν εἶνε δύσκολον ν' ἀπαντήσῃ τις. Καὶ πρῶτον αἱ ἔξεις αἱ ἐπιφέρουσαι εὐνοϊκὴν ἐπιρροὴν ἐπὶ τῆς ὑγείας καὶ οὕσαι συνέπειαι τῆς καλῆς ἀνατροφῆς, τοῦ κοινωνικοῦ βίου καὶ τοῦ ἐπαγγέλματος, εἰσὶ γενικῶς τὸ ἀποτέλεσμα ὑγιεινῶν παραγγελημάτων ἀναμφιβό- λως, καὶ βραδίζονται ἐπὶ τῆς μετρίας χρήσεως τοῦ ἀνεπτυγμένου βίου ὁ ἱατρὸς ὅθεν ὀφείλει ὄχι μόνον νὰ σέβηται αὐτάς, ἀλλὰ καὶ νὰ τὰς ὑποθάλη καὶ διακαλονίζῃ αὐτάς.

Μέγας ὅμως ἀριθμὸς ἔξεων οὐδεμίαν ἐπιρροὴν ἐξα- σκεῖ ἐπὶ τοῦ καθ' ὅλου ὄργανισμοῦ καὶ τῆς διαρρυθμί- σεως τῶν διαφορῶν φυσιολογικῶν ἐνεργειῶν αὐτοῦ, αἵτινες δύνανται νὰ ὦσι δυσάρεστοι διὰ τὰ άτομα, ἅτινα ἀπέκτησαν αὐτάς καὶ διὰ τὰ περιστοιχιζόντα αὐτοὺς πρόσωπα, ἀλλ' ἡ ὑγιεινὴ δὲν ἔχει οὐδὲν νὰ ἐπέμβῃ.

Ἵπάρχουσιν ὅμως καὶ ἔξεις ἐπικίνδυνοι, αἵτινες ριζοῦμεναι δὲν δύνανται εἰμὴ νὰ ἔχωσι συνεπείας ὀλεθρίας διὰ τὸν ὄργανισμὸν, καθῆκον τότε ἀπαραι- τητον τοῦ ἱατροῦ, ὅπως παντὶ σθένει προσπαθήσῃ νὰ ἐξαλειψῇ ταύτας, ὅπερ ὅμως δὲν εἶνε πάντοτε εὐκόλον ἵνα ἐπέμβῃ δ' ἀποτελεσματικῶς, ἀνάγκη ν' ἀποβλέψῃ εἰς τὴν ἡλικίαν, εἰς τὴν κοινωνικὴν τά- ξιν, εἰς τὰς κοινωνικὰς συνθήκας, εἰς ἃς εὐρίσκονται τὰ άτομα κτλ. κτλ. ἄλλοτε δὲ νὰ, προβαίη βαθμη- δὸν καὶ κατ' ὀλίγον πρὸς ἐξαλειψιν κακῆς τινος ἔ- ξεως, διότι ἡ αἰφνιδία αὐτῆς παύσις δύναται ἐπίσης νὰ εἶνε ὀλεθρία, ὡς π. χ. εἰς τὸν μέθυσον δὲν εἶνε φρόνιμον νὰ θέλῃ τις νὰ παύσῃ διὰ μιᾶς τὴν κακὴν ταύτην ἔξιν, ἀλλὰ βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον.

Γεράς. Φωκᾶς, ἱατρὸς.

ΠΕΡΙ ΧΑΡΤΟΠΑΙΞΙΑΣ

Εἶνε εντροπή· εἶπα, λέγω και δια βίου θα επαναλαμβάνω, ὅτι το χαρτοπαικτεῖν εἶνε εντροπή, επειδή μαρτυρεῖ χαμέρπειαν αναξίαν ανθρώπου ὅστις σέβεται ἑαυτόν, αδυναμίαν ἢν ὅστις δεν κατορθοῦ να ὑπερνικήσῃ προδίδεται ὡς ἱκανός να φιλοκερδήσῃ και εις τα ἱερήματα. Το χαρτοπαίγνιον ἐνόσω περιορίζεται εις ζημίαν η κέρδος μηδαμινόν, ὡς προς την περιουσίαν τοῦ παίκτη και τοῦ αντιπαικτοῦ, δύναται να ονομασθῇ και ὄντως εἶνε παιχνίδι εκ τῶν ψυχραγωγικωτάτων· ἀλλ' ἄμα ὡς εκ τοῦ καταθέματος φανερωθῇ ὡς μέσον χρηματισμοῦ, μεταξυ φίλων μάλιστα, εἶνε αἰσχρον και ἀνάξιον ανθρώπων ἀξιούντων ὅτι ἀνήκουν εις την χρηστέην κοινωνίαν.

Δεν ἀνήκουν εις αὐτήν οἱ χαρτοπαίχται· το θέλουν, το πλῆθος το παραδέχεται· ἀλλ' ἐνώπιον τῆς ορθῆς κρίσεως εἶνε ψεῦδος, εἶνε πλάνη. Ἄνθρωπος ὅστις ἀνέχεται ἀνευ τύψεως τοῦ συνειδότος ν' ἀπέλθῃ οἶκαδε ἀποφέρων ἐν τῷ κόλπῳ του χρήμα το ὁποῖον ἀπέσπασθη εκ τοῦ καρδιακοῦ πάλμου, φανεροῦ εἴτε κρυπτοῦ, ἑνος ἄλλου ἀνθρώπου, εἶνε ὑπόπτου τιμωρίας ἐξάπαντος.

Ὁ ἀνθρώπος μετέχει τῆς φύσεως τῶν ἀρπακτικῶν ζώων· ἐν τῇ ἀγρίᾳ αὐτοῦ καταστάσει, ἐπορθηλαμιζοῖς πῆλθις εις το μῆλον ὃ βλέπει ἐν ταῖς χερσὶ τοῦ ὁμοίου του. Παρήλθον χιλιετηρίδες βεβαίως μέχρι οὗ ἡ ἀνατροφή τον διδάξῃ ὅτι το ἀλλότριον κτήμα δεν ἀνήκει εις αὐτόν, καθως θέλει ἔνα και το κτήμα αὐτοῦ μη ἀνήκει εις τον ἄλλον· ἀλλ' ἡ ἀγρία φύσις ὑποκινθεῖ πάντοτε, και κατα τῶν ὁρμῶν αὐτῆς το πλεῖστον τῆς πολιτισμένης ἀνθρωπότητος συνέχεται μόλις ἢ ὑπο αἰδοῦς προς τους μεθ' ὧν συναναστρέφεται, ἢ ὑπο φόβου τῶν νόμων και τῆς θείας δίκης· οἱ ολίγιστοι αἰδοῦμενοι ἑαυτούς και μόνον ἑαυτούς, οὗτοι εἶνε οἱ ἀληθῶς ἐξηγουενημένοι, οἱ ὄντως χρηστοί. Το χαρτοπαίγνιον εἶνε πρόφασις ἀρπαγῆς τοῦ ἀλλοτρίου χρήματος, πρόφασις δυστυχῶς ἀσπαστῆ ἐν τῇ κοινωνίᾳ, δικαιοδοσίᾳ τον ἀνθρώπου οὕτως ἐπανεργόμενον εις τὰς σφετεριστικὰς ὁρμὰς τῆς ἀγρίας του καταστάσεως και μη ὑπακούμενον εις την τιμωρίαν τοῦ νόμου. Διὸ ὁ χαρτοπαίκτης με φαίνεται μυσαρότατος, εκτος ἀν ἔχῃ ἐκνότην του μίαν ἐταιρίαν κυβευτῶν, οἷα ἢ ἐν Μονοίκῳ (Μονασσο), προκαλοῦσαν την οἰκουμένην, και οἰονεὶ κηρύττουσαν «Ἐλθε να με σβύσης ἢ να σε σβύσω ἀναφανδόν!» Τότε δεν εἶνε, εἰμη μωρός.

Ἀμφιβολίαν δεν ἔχω, ὅτι ὁ ἀγαπῶν το κέρδος τοῦ χαρτοπαίγνιου ἐξ ἀνθρώπων οὐς συναναστρέφεται, ἀγαπᾷ και το κλοπιμαίον, ἀρκεῖ να δύναται να το δικαιολογήσῃ ἔστω ὅσον ἀν θέλετε κόσμιος κατα πᾶν ἄλλο· ἀς φορῇ χιτῶνα ἀνεπιλήπτου καθαρότητος, ἐνδύματα καλῶς κεκομμένα και ἐραχμμένα, ὑποδήματα στιλπνα ὡς το κάτοπρον· ἀς ἔχῃ τους ὀνομαστὰς ἐλεφαντίνους, την γλῶσσαν εὐτράπελον και ἄβρον, ἀφοῦ χαρτοπαικτεῖ ὅπως ἐγκολπίσῃ πλείονα τῶν ὅσα κλύπως θα ἐδίδεν εις ἕνα πτωχόν ἄμα ἐξεργόμενος τῆς θύρας, δεν χαρτοπαικτεῖ προς δικασκείδασιν, ἀλλὰ προς χρηματισμόν· ἐπομένως εἶνε ἀνάξιος· τα καλά του φορέματα και οἱ καλοὶ τρόποι σκεπάζουσι ψυχὴν ὄχι· εὐγενεστέρην τῆς τῶν ἐν ταῖς

εἰρητικῆς ριπτομένων δια λωποδυσίαν. Μὴ τον ἐπιστεύεσθε· εἶνε κόσμιος και τίμιος προς το θεαθῆναι· ἀπλῶς προς το θεαθῆναι. Ἠθικῶς, δεν διαφέρει τοῦ αἰσιοπαίδου, τὸ ὁποῖον κἀθηται ἐν τῷ μέσῳ τῆς τριβῆς και πλάκονεὶ ἐν τῶν τριῶν παικτοχάρτων, ὅπου νομίζει ὅτι θα συλλάβῃ το ὑποδειχθέν αὐτῷ σχῆμα. Κατα τί διαφέρει; καθ' ὅτι ὁ τάπης εἰς ὃν προσέρχεται το αἰσιοπαῖδον εἶνε ἐστρωμένος εις το ὑπαίθρον ἐν πλῆθυσῃ ἀγορᾷ και οὐχι εἰς ἕνα ἀγλαόν μέλαθρον; ἢ καθ' ὅτι ἐνώπιόν του το αἰσιοπαῖδον ἔχει πῆλμα τι ῥυπαρόν και οὐχι ἐρέαν πρασίνην; ἢ καθ' ὅτι ὁ συμπαίκτης τοῦ αἰσιοπαίδου εἶνε σκαῖός; ἀλλ' εἶνε ὁμοῖός του. Καθότι το κατάθεμα (l'enjeu) εἶνε εὐτελές; ἀλλ' εἶνε ἀνάλογον προς τα βρέεα καταθέματα τῶν εὐπορούντων ἀστῶν. Ἡ καθ' ὅτι το αἰσιοπαῖδον δεν ἔχει τέϊον να βροφήσῃ, οὔτε πεμμάτιόν τι να ἐμβάψῃ ἐν τῷ βροφήματι, ἢ ἐπαγωγόν τι μειδίμα προς ὃ ν' ἀνταποκριθῇ. Ἡ αἰσχυντήλη προσπάθεια και τούτου κ' ἐκείνων ἐν κλί το αὐτο ἔχει ἐλατήριον, τον νοσηρισμόν ἀλλοτρίου χρήματος ὑπο το πρόσχημα παραχωρήσεως ἐκουσίου, ἢ τις κατα βῆθος εἶνε παραχώρησις ἀκούσιος, τοῦ παραχωροῦντος. Κωμῆδιὰ δε εἶνε ἢ προσποίησης με την ὁποίαν ὁ τε χάνων και ὁ κερδαίνων θέλουν να παραστήσωσιν ὅτι ὅσα ἔχασαν ἢ ἐκέρδησαν τα γράφουν εις τα πάλμα των παπούτσιων. Τοῦτο ἀπειτοῦν οἱ καλοὶ τρόποι· το ψεῦδος και ἡ ὑπόκοις εἰσάγονται εις τους καλούς τρόπους. Ὅσον ἀτάραχος, τὰυτο εἰπεῖν ὅσον πεπωρωμένος, παρίσταται ὁ χαρτοπαίκτης, τόσον φαίνεται εὐπροσωπότερος.

Πλείοτερον ἐγὼ τιμῶ το αἰσιοπαῖδον, το ὁποῖον ὅταν χάσῃ κλαίει. Βλέπω καρδίαν ἀνοικτήν ἐν αὐτῷ· ἐνῷ τοῦ Κυρίου, ὅστις φυσᾷ τους ῥώθωνας ἐντος τοῦ μοσχομανδύλου του ἐν καταξίᾳ, ἢ καρδία ἐγκλείει ἀδιόρατα τέλματα.

«Ἄπο την κεφαλή βρωμῆ τ' οὐάρι» λέγει κοινός τις λόγος ορθότατος. Ἀποστροφῆς ὄντως και βδελυγμοῦ ἀξίος εἶνε ὁ λαός, ὁ κατα την παραμονὴν μάλιστα πικτός νέου ἔτους συναχόμενος ἐν τοῖς καταγωγίσις του, ὅπως ἐν τῷ χαρτοπαίγνιῳ δοκιμάσῃ, ὡς λέγει, την τύχην του καθ' ἄπαν το εἰσερχόμενον ἔτος. Τον βλέπεις καθήμενον εις μικρὰ τραπέζια ὑφυγρα και ὄζοντα ῥύπρῳ μετα ρακῆς ἠνωμένου, κρατοῦντα ἐν τῇ ἀριστερᾷ συνεσφιγμένα τα πικτόχαρτα, καὶ ἄλλο οἶον το σχῆμα τῶν στεγαστικῶν κεραμιδιῶν, κολλῶδη εκ τοῦ γράσου τῶν βανδύσων ἐκείνων χερῶν και εκ τοῦ σιᾶλου πικτός βωμολόχου στόματός· ἀποστροφὴν ἐμποιεῖ ἐκεῖ ὁ λαός· ἀλλ' εις τὰυτα ὁ πταιστής εἶνε ἢ τάξις τῆς κοινωνίας ἢ αυτοκαλουμένη καλή. Εκ τοῦ λαοῦ ἔλαθεν ἀρὰ γε αὐτὴ την πεφωτισμένην πεποίθησιν ὅτι, ὅστις ἀν κερδήσῃ ἐν τοῖς τυχεροῖς παιγνίοις κατα την τοῦ νέου ἔτους παραμονὴν, θα κερδαίνῃ καθ' ὅλον το ἔτος, ἢ θ' ἀποβαίνωσιν αἰσίως αἰ ὑποθέσεις του; Καταδέχεται να εἰπῇ ὅτι ἔλαβε την πεποίθησιν τὰυτην εκ τοῦ λαοῦ; Ὅχι· βεβαίως. Αὐτὴ λοιπὸν ἐνέπνευσε την πρόληψιν τὰυτην εις τον λαόν, επειδή την ἔχει, ἢ ἐξηγουενημένη· και λοιπὸν ὁ πταιστής εἶνε αὐτὴ. Πῶς δε τῶρα ἢ ἐξουσίᾳ να ἐμποδίσῃ το κακὸν μαινόμενον ἐν τοῖς ὑπογείοις, ἀφοῦ αὐτο ἀνθεῖ ἐν τοῖς ἀνωγείοις; Ἐκεῖ και γυναῖκες, πρὸς δε και παιδιά, τα ἀθλία, ἀναλγήτως ἀφίνονται χαρτοπαικτοῦντα.

Γυναῖκες! παιδιά! ὦ! ἀν περι τῶν ἀνδρῶν εἶπομεν ὅτι εἶπομεν, τί δε περι τῶν γυναικῶν και τῶν παιδῶν! Ἡ γυνὴ να ἀφορᾷ εις χρηματισμόν δια τοιούτων μέσων! τοῦτο φέρει εις τὰς χειρίστας τῶν εἰκασίῶν περι τοῦ ἠθικοῦ χαρακτήρος της. Οἱ παῖδες δε πάλιν να προαλείφονται παρ' αὐτῶν τῶν γονέων τὸ τοιοῦτο ἐντιμον σταδίον! Καλὴν μεταχείρησιν τῆς κληρονομίας των μέλλουν να κάμωσιν ὅταν περιέλθῃ εις τὰς χεῖράς των.

Και ἄλλοτε ἔγραψα και νῦν ἐπαναλαμβάνω, δι' ὃν λόγον και τὰ Εὐαγγέλια ἐπαναλαμβάνονται κατ' ἔτος ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ εις ἐπήκοον τοῦ αὐτῆς πληρώματος. Το να σπουδάξῃ τις περι πορισμοῦ χρημάτων ἐν τῷ γραφείῳ ἢ ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ του, ἐν τῇ ἀγορᾷ ἢ ἐν τῷ χρηματιστηρίῳ οὐδὲν ὀνειδᾷς· πᾶς ὅστις, δεν εὐκαρτεῖται να ζήσῃ ὡς φιλόσοφος κυνικός, καταγίνεται να εὐπορήσῃ ἢ να πλουτήσῃ δι' ἐπαγγέλματός τινος ἐντίμου· ἀλλ' ὁ τρέπων και την παιδίαν αὐτὴν εις βιοποριστικὸν ἔργον διαδιδόν, ὅτι ἡ συνήθης ἐργασία δεν ἐπάρκει εις τὰς χρεῖας ἢ εις την ἀπλησίαν του, διο καταφεύγει και εις την παιδίαν, ὡς εἶν ἔργον ἐπίσης προς αὐτόν σπουδαῖον· τοῦτο δε ἀναιτηρητότως εἶνε ἀπρεπές, επειδή ἡ παιδία μετατρέπεται εις κυβεῖαν, και οὔτε εις το ἀξιοχρεῶν τοῦ ἀνδρῶς ἐκείνου συμφέρει ἢ φήμη κυβευτοῦ, οὔτε ἡ τιμὴ του ἀνέχεται τοιοῦτο ἐπιθετόν. Ἐντεῦθεν συμπεραίνει πᾶς τις κατα πόσον οἱ διαχειριζόμενοι μάλιστα ζένα ἢ δημόσια χρήματα, δύναται να ὦσιν ἀνύποπτοι ἐν χαρτοπαίξει· σχετικῶς βρεῖα.

Μέχρι τινος καταθέματος και μέχρι ὥρας τινος, ὁ χαρτοπαικτῶν πιστεύεται ὡς ἀληθῶς παίζων· ἐπέκεινα ὁμῶς τοῦ εὐλόγου καταθέματος ἢ τῆς ἐπαρκῶς ὥρας φερεται ὡς μη παίζων πλέον, ἀλλ' ὡς καλύπτων την αἰσχροκέρδειαν ὑπο το πρόσχημα τῆς ἀθώας παιδίας, ὡς ἀντιπαραταχθεῖς εις πυγμαχίαν, ὅπως ἢ αὐτός καταθραύσῃ τους ὀδόντας του ἐναντίου του, ἢ αἰσθανθῇ την ἰδίαν σιαγόνα καταεθραυσμένην ὑπ' ἐκείνου. Ἀν το πάθη ἐγείρεται ἐλεεινός· ἐλεεινός, επειδή και ἀδυνατεῖ να κρύψῃ την εκ τοῦ τραύματος οδυνηρὰν συναίσθησιν. Πολλάκις ὁ ἥλιος τον εὐρίσκει ἐκεῖ πελιδνόν την ὄψιν και ἀθλιόν· ὁ ἥλιος ἀνατέλλει εὐλογία και χαρὰ τῆς φύσεως ἀνανηφούσης, ἐνῷ τα κηρία ἀνάπτουν ἐτι ἐπι τῆς πρασίνης τραπέζης δακρυῶδη και κατηναλωμένα ὑπο τῆς παννυχίδος· καταχθόνιον τι τοῦ κατατρώχει την ψυχὴν· αἰσθάνεται αὐχμῶδες τι ἐντος τῆς κεφαλῆς, φέρον στεῖρωσιν εις τον νοῦν, χελῶν ὅτι ὑψηλετές, ὅτι ἀνηρόν ἐν τῇ φαντασίᾳ· αὐδόν τι ἐν τοῖς στήθεσι μαρμαῖνον ὅτι ἐν αὐτοῖς ἀγαθὸν ἢ γενναῖον αἰ πύριναι γλῶσσαι τῶν ῥώτων τῆς νυκτός, καταλαμβάνόμεναι ὑπο τῶν λευκαύγων λαμπηδόνων τῆς ἰλαρῆς ηοῦς παρίστανται ὡς δαδὲς τῆς νολάσεως.

Και ὁ χαρτοπαίκτης βλέπων το παισίον τοῦτο δράμα πλέον τοῦ χορευτοῦ, ὃν ὠσάυτως ἐπρόφθασεν ἢ ἀνατολὴ ἐκείνη, διότι οὗτος μεν το βλέπει μόνον δια τῶν ὀμμάτων, ἐνῷ ἐκεῖνος το ἔχει και ἐν τῇ ψυχῇ· ἀπεργεταί οἶκαδε ὡς αὐτόματόν μάλλον ἢ ὡς λόγος ἐν σώματι· καθ' ὁδὸν ἀπάντα τον ἐργάτην ἐξεργεθέντα ἤδη τοῦ ὑπνου ἐπ' ἀναθέμασι· πρὸ τῆς κλίνης, ἀπορρίπτει ἀνυπομόνως τῆδε κακείσε τα φορέματά του, ἀλλὰ μη αἰσθανόμενος τους θυλακὰς τῶν βρεῖεῖς εκ τοῦ χρυσοῦ, ὡς ἦσαν ὅτε πρὸ τινῶν

ῶρων τα ἐνεδύθη, καταρᾶται αὐτός ἑαυτόν· πίπτει δε τότε ἐπι τῆς στρωμνῆς του βρασιζών τον νοῦν πόθεν να πορισθῇ, και πῶς ν' ἀναπληρώσῃ τα κατασπαληθέντα χρήματα.

Πίστευε τῶρα, πιστευε εἰ δυνατόν, ὅτι ἡ τιμὴ εἶνε στερεῶς προσκεκολλημένη και ἀδιασειστος ἐντος οὕτω καταπεπονημένης ψυχῆς.

Ἀν τουναντίον κατορθώσῃ να φέρῃ ἀναλγήτως το τραῦμα, χεῖρον τοῦτο, επειδή παρίσταται οἷος εθᾶς τῆς κυβεῖας—un joueur madré,—και προ τοιούτων μάλιστα χαρακτήρων, τῆ ἀληθείᾳ, δίκαιον· ἔχει πᾶς ἀνθρώπος κατα πάντα να δυσπιστῇ. Γινώσκω ὅτι εὐπρεπῆς θεωρεῖται συνήθως ἢ ταιαυτὴ ἀταραξία, μάλιστα δε και θαυμαζεταί ὑπ' ἀνθρώπων ποιᾶς τινος ἀγωγῆς, ἀλλὰ πράγματι εἶνε ἀγενής και μολιχθηρά· πολλῶν ἐτῶν ἰδρωτῆς ἐντιμοὶ και μόχθοι δυσεκπέραντοι οὐχι ἀνισθῆτως καθορῶν· κί ἐξηρανημένοι ἐν ολίγαις ὥραις εις τοιούτους ἀνοξίους ἀγῶνας, εἰμη ὑπο καρδιῶν πεπωρωμένων και πνευμάτων μη δυσταζόντων ἀπέκναι οἰωνδήποτε μέσων ἀθεμίτων· να τους ἀναπληρώσωσιν· ὃ ἐν ὑπουργήματι θα δωροδοκηθῇ, δικαστῆς θα δεκασθῇ, στρατιωτικὸς δεν θα ευορκήσῃ, δικηγόρος θα ἀπιστήσῃ ἢ θα ἀπληστήσῃ, ταμίας θα ὑπεξαίρεσῃ, ἐμπολεὺς θα νοθεύσῃ τα σταθμά, ἐμπορός ἢ τραπεζίτης θα καταδοκῆσῃ την κατὰλληλον στιγμὴν ὅπως ἀνάψῃ την λαμπάδα τῆς χρεωκοπίας· διότι ὡς ἱερωτέρως και τῶν δέκα ἐντολῶν τηρεῖται μεταξυ χαρτοπαικτῶν ἢ ἀπότις τοῦ δη λεγομένου γρέους τιμῆς (dette d'honneur)· σφετερισθητι, ἐξουδενίσθητι, ατιμάσθητι, πωλήθητι, ἀλλὰ πλήρωσον ἐντος εἰκοσιεσσάρων ὥρων, και μέχρις ὀβολοῦ, τα οφειλόμενα εκ τοῦ χαρτοπαίγνιου ἔστω και ἀν ὁ κερδήσας· σε ὑπάρχη κακοήθης τις ἀνθρώπος· ἐνῷ, ἀν χρεωστῆς εις τίμιόν τινα και χρηστον δανειστήν, τον ἀφίνεις ὅλας πενταετηρίδας και δεκαετηρίδας να τίκηται περιμενον την ἀπόδοσιν τῶν δανείων.

Ἄγνωσ ἀν προς τοῖς ἄλλοις κυβευτικοῖς παιγνίοις εις ἃ προσέρχεται ὁ λαός τῶν Ἀθηνῶν συγκαταριθμεῖται ἐφέτος και ἡ λεγομένη *ρολίνα*. Ἄλλοτε ἐπαίξετο και αὐτὴ, και, ὡς εἶχα μάθει, ἐπαίξετο ὑπο ὀρους ολεθρωτάτους προς τους δυστυχεῖς παίκτας. Ἡ *ρολίνα* ἐν Μονοίκῳ ἔχει 37 ἀριθμούς, μεταξυ τῶν ὁποίων ὑπάρχει ἕν μόνον μηδενικόν, και τοῦτο προς ὄφελος τῆς τραπέζης· ἐν Ἀθήναις δε αὐτὴ εἶχε 24 ἀριθμούς ἐν οἷς δύο μηδενικά· δηλαδή ἐν Μονοίκῳ μεν σε καταπολεμεῖ ἐν μηδενικόν ἐντος 36 ἀριθμῶν, ἐδῶ δε ἐν μηδενικόν ἐντος 12 ἀριθμῶν· ἀν δε και οὕτω πως ἐν Μονοίκῳ πολλοὶ αυτοκτονοῦν ἐξαφανίζοντες την περιουσίαν των, φαντάσθητε ἀν ὑπάρχῃ πιθανότης κέρδους εκ τῆς *ρολίνας* τῶν Ἀθηνῶν. Εἶνε προφανὴς ἢ λωποδυσία. Ὡστε οὕτως ἔχοντος τοῦ πράγματος, ἢ ἀστυνομικῆ ἐξουσίας, ἀν ἀδυνατῇ να ἐξαλείψῃ τέλεον το κακόν, εις τοῦτο τουλάχιστον ἀς ἐπιστήσῃ την προσοχήν, να διατάξῃ την αὐξήσιν τῶν ἀριθμῶν τῆς *ρολίνας* εις 36, και την ἐλάττωσιν τῶν μηδενικῶν εις ἕνα καμμόνον, ὡς ἐν Μονοίκῳ, ὅπου ὁ Βεελζεβουλ τῶν κυβεῖων. Ἀλλὰ και τί την ἐμποδίζει τοῦ να καταργήσῃ ἐντελῶς τα ταιαυτὰ καταγώγια, ὡς μήτηρ φιλόσοργος προς τον λαόν, και οὐχι ὡς μητριά ἀπαθῶς ἔχουσα πρὸ τῆς ζημίας του;

Ι. Ἰασιωρίδης Σκυλίσης.

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΗΣ ΑΝΤΙΛΟΓΙΑΣ

Υπάρχουσιν άνθρωποι οι οποίοι φαίνονται ότι θεωρούν καθήκον των να καθίστανται φορτικοί και όχληροι όπου και αν ευρεθώσι, όπου και αν υπάγωσι.

Η μένη των ευχαριστησις είναι ν' αντιλέγωσι, και δέν εντρέπονται ούτε τους ανθρώπους προς τους όποιους όμιλοῦσιν, ούτε δι' όσα λέγουσιν.

Εκ προκαταβολής μάχιστα θά άρηθώτι την άπόφασίν σας, και, εάν προσποιηθήτε ότι τοις άποδίδεται τὰ δίκαια των, εάν όμολογήσητε ότι έχετε άδικον, θά τοις ίδητε πάραυτα δυσχεστευμένους, όργιζομένους και άξιοῦντας μάχιστα ότι έχετε δικαίον.

Δύο τινές περιεπάτουν έν τινι νηυπηγείω· ό εις λέγει:

— Ίδού έν εξείρετον ζύλον.

— Ποσώς, λέγει ό αντιλέγων, δέν άξίζει τίποτε.

Ό πρώτος πλησιάζει και, προσποιούμενος ότι πάραυτα μετὰ πλείονος προσοχής:

— Ω όντι, είπεν, ιδού ό σάραξ εις πλείστα μέρη.

— Ό σάραξ, λέγεις; Δέν υπάρχει ούδέ ίχνος σάρακος. Εγώ ήπκτώμην, και τό ζύλον τούτο είναι γέρον και γερόν. Ποτέ μου δέν είδα γερότερον.

Όπότε ή κακή σας μοίρα σας φέρη εις σχέσιν μετὰ των αντιλογικων τούτων πνευμάτων, μη άποφασίζετε να επιχειρήσητε συζήτησιν. Υποχώρησατε εις έκείνον, διότι και αν είσαθε καθ' όλα λογικός άμα και ευγλωττός, θά έχετε πάντοτε άδικον κατά την γνώμην του.

Πώς είναι ποτε δυνατόν να συμβιβασθήτε προς ανθρώπους των όποιων ή μόνη χαρά είναι να έχωσιν άκαταπαύστως εναντίαν γνώμην της των άλλων, παρά τον όρθον λόγον, παρά τό δίκαιον, και συχνότατα εναντίον της ίδιας αυτών γνώμης;

Εγνωρίσαμε τον τύπον του μικρού τούτου είδους των ανθρώπων. Ήτο μάχιστα άληθέστατος έν τη συνδιαλέξει. Εάν έβλεπέ τις τό ώρολόγιόν του, ήτο πάντοτε ή όλίγα λεπτά εμπρός ή όλίγα λεπτά όπίσω ήτο περί τούτου βεβηκώτατος, διότι είχε κανόνισει τό ίδικόν του ώρολόγιον συμφώνως προς την σημείαν του Αστεροσκοπίου. Εάν ήκουε να γίνηται λόγος περί είδήσεώς τινος, ήν έγραψε πρωινή τις έφημερίς, « ά! μπά! λέγει, είναι ψεύμα. Εγώ άνέγνωσα μία άλλην έφημερίδα έχουσαν καλλιτέρας πληροφωρίας, και τὰ έδιηγείτο πολύ διαφορετικά.»

Εάν επιθυμητε ν' άπκλληχθήτε της συνομιλικς τοιούτων ευήθων ανθρώπων συμφωνήσατε προς τας γνώμης των, και, επειδή ή μόνη των ευτυχία είναι να αντιλέγωσι, θά θέσωσι τέμα έκουσίως εις την συνομιλίαν ήτις δέν θά παρέχη εις αυτούς ουδεμίαν έλπίδα ευχαριστήσεως.

Άλλως, τό πνεύμα της άντιλογίας είναι ίδιον της ανθρωπίνης φύσεως. Ό άνθρωπος γενικώς έχει φυσικήν κλίσιν να μην άποδέχεται τας ιδέας και τὰ αισθήματα τὰ όποια θέλουσι να τω επιβάλλωσι, και τας πράξεις τας όποις θέλουσι να τον άναγκάσωσι να πράξη, άκριβώς διότι προσπαθοῦσι να τω έμπνεύσωσι τας ιδέας και τὰ αισθήματα ταῦτα, ή διότι άπαίτουσι παρ' εκείνου τας πράξεις ταύτας.

Τω όντι, όσάκις άκούουσι να προτεινεται άποφασίς τις, γνώμη τις, άπλουν τι γεγονός να εξιστορηται μετὰ επιβεβηκώσεως όσάκις άπαιτούσι παρ' ήμων ένεργειάν τινα, πράξιν, αισθανόμεθα εκουσίως, τούλάχιστον όλίγον τι, άμφιβέλλοντας, άρνούμενους, άποποιούμενους, έν ένι λόγφ αντιλέγοντας.

Και όχι μόνον την κλίσιν ταύτην προς τό αντίλέγειν αισθάνεται τις, αλλά και την επιδεικνύει έν ταις συναναστροφαις και έξακολουθεϊ να ένδιδη εις αύτήν.

Αντιλέγουσι κατ' εκείνων οτινες επιθυμοῦσι κατὰ την συνομιλίαν να υπερέχωσι των άλλων, διότι υπό έπάρσεως κινούμενοι δέν δύνανται να υπομένωσι την άλαζονείαν εκείνων οτινες πιστεύουσιν εκουσίως σοφώτερος των άλλων.

Συμβάνει προσέτι να αντιλέγωσιν, όπότεν δέν έχωσι τι σπουδαίον να είπωσιν διότι άφου δέν δύνανται να επιδειχθώσι δια της ευφροσύνης των, προσπαθοῦσι τούλάχιστον να έναντιωθώσιν εις ευχαριστησιν εκείνων οτινες ζητοῦσιν ευκκριρίαν να επιδειχθώσιν.

Θά αντιλέγωσι προθυμότερον εις πολυάριθμον όμιλλον, έν ω έχουσι πλείστον μαρτυρας των λεγομένων, ή όπότε είναι έν συνδιαλέξει κατ' ίδιαν μετὰ προσώπου μεθ' ου δέν δύνανται να διαφωνήσωσιν άνευ ζημίας τινος, διότι τό πρόσωπον τούτο θά ήτο ταύτοχρόνως και κριτής και αντίπαλος.

Τέλος, τίς άλλος ή ή άντιλογία παρέχει την ανεξάντλητον εκείνην πηγήν ματαιοσκόλων συνδιαλέξεων τοσούτων ανθρώπων, οτινες συναγείρονται εις μεγάλας πόλεις και εις τί άλλο συνίσταται αύτη ή μόνη εις τό άμφιβάλλειν περί εκείνου τό όποιον πρώτος λέγει τις, και εις τό τροποποιείν ή και άντικρούειν; Και ή έν τω συνδιαλέγεσθαι άδρότης των τρόπων τί άλλο είναι ή διηνεκής προσοχή του να άποκρύπτωμεν καθ' εκουσίως τό της άντιλογίας πνεύμα και να μη εξερεθίζωμεν ύπερ τό δέον τους άλλους και τους άναγκάζωμεν να εκδηλώνωσι και αυτοι τό έν εκουσίως έμφωλευον πνεύμα της άντιλογίας.

ΠΟΘΟΣ ΚΑΙ ΑΠΟΛΑΓΙΣ

(Εκ των του Αλεξάνδρου Δουμά)

Ό συρμός των συλλαβογράφων παρήλαθε. Ω! πόσον ευτυχεις οι καιροι εκείνοι δια τους ποιητάς τούτων οτε ό Ερμής έφερεν εις τους άναγνώστας του κατὰ μήνα, κατὰ δεκαπενθήμερον και τέλος καθ' έβδομάδα, συλλαβογράφους, αινίγματα ή λογογράφους!

Και όμως εγώ θα επαναφέρω τον συρμόν τούτον.

Είπέ μοι, αγαπητέ άναγνώστα ή ώραία άναγνώστρια, —πρό πάντων όμωσ δια τό άγγίνουιν πνεύμα των άναγνωστριών έγέγοντο οῦτοι—είπέ μοι εκ ποίας γλώσσης εξήχθη ό έπόμενος μύθος: Έκ της σανσκριτικής, της αιγυπτιακής, της κινεζικής, της φοινικικής, της ελληνικής, εκ της γλώσσης των Ετρούσκων, των Ρωμαίων, των Γαλατών, των Γόθων, των Αράβων, των Αγγλων, των Γερμανών, ή εκ της Ιαπωνικής, Γαλλικής, Βασκικής γλώσσης;

Χρονολογείται από της αρχαιότητας και συνετάχθη υπό του Ανακρέοντος; — Είναι γοθικός, και άνήκει

εις τον Κάρολον της Αύρηλίας; Είναι σύγχρονος και έγράφη υπό του Γκαίτε, του Θωμά Μωρ ή υπό του Λαμαρτίνου; — Η μάλλον είναι του Σααδής, του ποιητού των μαργαριτών, των ρόδων και των άηδόνων; — Η... Αλλά δέν άνήκει εις έμε, άλλ' εις όσς να μάντευσητε. Μάντευσον λοιπόν, αγαπητέ άναγνώστα. Ίδου ό έν λόγφ μύθος.

Μία χρυσαλς συνεχέντρου επί των ποικιλοχρόων και στυλπνών πτερύγων της, τὰ ήδύτερα και άρμονικώτερα των χρωμάτων: τό λευκόν, τό ρόδιον και τό κυανόν.

Ός άκτις ήλιου έπτερύγιζεν άπ' άνθους εις άνθος και όμοια προς άνθος, έστατο, κατήρατο, έπαιζε υπεράνω του πρασίνου λειμώνος.

Παιδίον τό όποιον εκάμε τὰ πρώτα βήματα επί της ποικιλοχρόου χλόης, την είδε, και έπεθύμησε να συλλάβη την ώραίαν χρυσαλίδα. Αλλ' ή χρυσαλς έγνώριζε τὰ τοιαῦτα κυνήγια. Είχεν ίδει γενεάς όλοκληρούς ματαίως καταδιωκούσας αύτήν. Επέταξε πρό του παιδίου, στάσα δύο βήματα μακράν, και όταν τούτου, μετριάζον τον δρόμον του, συγκρατοῦν την αναπνοήν του, εξέτεινε την χείρα δια να την συλλάβη, ή χρυσαλς άπίπτατο και επανελάμβανε την άνισον και γοητευτικήν στάσιν της.

Τό παιδίον δέν απέκαμε, την ήκολούθει πάντοτε έν τη άποτυχία του, ή επιθυμία της άποκτήσεως ηύξανεν έν τη καρδία του, και με βήμα μάλλον ταχύτερον, με όφθαλμόν μάλλον όξυδερκή έτρεχε κατόπιν της ώραίας χρυσαλίδος.

Τό δυστυχές παιδίον είχε τρέξει επί μακράν χωρίς να ίδη προς τὰ όπίσω, ήτο ήδη πολύ μακράν της μητρος του.

Εκ της δροσεράς και ευανθοῦς κοιλάδος, ή χρυσαλς επέταξε εις χέρσον ξηράν και άκανθώδη.

Τό παιδίον την ήκολούθησε και εκεί.

Αν και ή άπόστασις ήτο μακρά και ό δρόμος ταχύς, τό παιδίον, μη αισθανόμενον τον κόπον, εξηκολούθει διώκον την χρυσαλίδα, ήτις επεκάθητο ανά δέκα βήματα, ότε μὲν επί βάτου, ότε δὲ επί θάμνου, ότε δὲ επί άγρίου άνθους και πάντοτε άπίπτατο οτε τό μειράκιον ένόμιζεν οτι την εκράτει.

Διότι, διώκον αύτήν, τό παιδίον είχε γίνει μειράκιον.

Και μετὰ της ακαθέκτου εκείνης επιθυμίας της νεότητος, και μετὰ της αιωνίου ανάγκης της άποκτήσεως πάντοτε ήκολούθει την λάμπουσαν γοητείαν.

Εκ διχλεϊμμάτων, ή χρυσαλς έστατο, ως δια να έμπαίξη τον νεανίαν, ένιστε δὲ έρρόφα τό μέλι των άνθέων και εκτύπα έρωτικώς τας πτέρυγας της. Αλλ' όταν ό νεανίας επλησίαζεν, ασθμαίνων και πλήρης ελπίδων, εκείνη έστατο εις τον άέρα και ή αύρα την παρέσυρεν ως άρωμα.

Και οὔτω παρήραγοντο, έν τη άφρόνφ ταύτη καταδιώξει τὰ λεπτά, αι ώραι, αι ήμέραι, τὰ έτη και τό έντομον και ό άνήρ εφθασαν εις την κορυφήν όρους, τό όποιον οὔδεν άλλο ήτο παρά τό τελευταίον της ζωής.

Διώκων την χρυσαλίδα, ό έφηβος έγέμετο άνήρ. Εκεί, εστη επ' όλίγον, μη γνωρίζων, εάν θά ήτο καλλίτερον να επιστρέψη όπίσω, τόσον ή κλιτύς του

όρους, ήτις τω υπελείπετο να κατέλθη εφαινετο, ξηρά και άγονος.

Επειτα δὲ, εις τους πρόποδας του όρους, απέναντι της άλλης πλευράς, όπου, εις θελκτικους λειμώνας, εις πλουσίους κήπους, εις χλοερά δάση, ήθουον άνθη ευώδη, σπάνια φυτά, δένδρα κατάφορτα καρπών, εις τους πρόποδας του όρους τούτου— λέγομεν, εξετείετο περιβόλος υπό τοίχου περικυκλούμενος, εις όν εισήραχτό τις δια θύρας διαρκώς ανοικτής και όπου μόνον πέτραι υπήραγον αι μὲν κατακείμεναι, αι δὲ όρθιαι.

Η χρυσαλς όμως ήλθε πετώσα, λαμπρότερα ή άλλοτε πρό του άνδρός και διηυθύνθη προς τον περιβόλον, ακολουθούσα την κατωφέρειαν του όρους.

Και πράγμα παράδοξον, αν και τοιαύτη πορεία θα κατεπόνει τον γέροντα, διότι εκ της πολιās κόμης θα ανεγνώριζε τις τον άφρονα διοιπόρον, ό δρόμος του καθ' όσον επροχώρει έγίνετο ταχύτερος, διότι εδάδιζεν επί της κλιτύς.

Η δὲ χρυσαλς έμενεν εις Ισην άπόστασιν, μόνον, επειδή τὰ άνθη εξηφανίσθησαν, τό έντομον εκάθητο επί αιχμηρών άκανθών ή επί κλάδων ξηρών δένδρων.

Ό γέρων ασθμαίνων επιμένει καταδιώκων αύτήν.

Τέλος, ή χρυσαλς υπερέδη τὰ τείχη του μελαγχολικού περιβόλου και ό γέρων την ήκολούθησεν, εισελθών δια της θύρας.

Αλλά μόλις εκάμεν όλίγα βήματα και θεωρών την χρυσαλίδα, ήτις εφαινετο διαλυομένη εις την φαύχρου ατμόσφαιραν, προσέκοψεν εις λίθον και έπεσεν.

Τρις έδοκίμασε να έγερθή, αλλά τρις επανέπεσε.

Μη δυνάμενος να τρέχη κατόπιν της χιμαίρας ταύτης, ήρέσθη μόνον να εκτεινή προς αύτήν τους βραχίονας.

Τότε ή χρυσαλς εφάνη οικτιρούσα αυτον και αν και εκασε τὰ ζωρότερα χρώματά της, ήλθεν Ισταμένη ύπερ αυω της κεφαλής του. Ίσως διότι αι πτέρυγες του έντόμου άπόλεσαν την ζωρότητά των, ίσως διότι οι όφθαλμοι του γέροντος εξησβένησαν.

Οι κύκλοι τους όποιους ή χρυσαλς εκάμε έσμικρύνθησαν, και τέλος ήλθε να αναπαυθή επί του ώχρου μετώπου του άποθνήσκοντος.

Οὔτος καταβαλών τελευταίαν προσπάθειαν ύψωσε τον βραχίονα και ή χείρ του ήγγισε τό άκρον των πτερύγων της χρυσαλίδος ταύτης, ήτις υπήραξεν άντικείμενον τόσων πόθων, τόσων μόχθων. Αλλ', ω της άπάτης! παρετήρασεν οτι όχι χρυσαλς άλλ' άκτις ήλιου ήτο εκείνο τό όποιον επί μακράν εδίωκε.

Και ό βραχίον αυτου επανέπεσε ψυχρός και ασθενης, και ή τελευταία του πνοή εκάμε γὰ σκιρτήση ή ατμόσφαιρα ήτις βαρεία επεκάθητο επί του νεκρικού τούτου πεδίου.

Και έν τούτοις, επιδίωκε, ποιητά, επιδίωκε τον ίδικόν σου πόθον. Ζήτει δια μέσου των άπειρων θλίψεων να καταφθάσης τό φάσμα τούτο τό πολύχρωμον, όπερ αιωνίως φεύγει πρό σου και ή καρδιά σου αν συντριβή, και ή ζωή σου αν οθεσθή και ή τελευταία σου πνοή αν εξέλθη καθ' ήν στιγμήν ή χείρ σου έγγίση τὸ ίδεώδες τούτο.

POZA POZIE

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Α'

Ἡ σελήνη τοσοῦτον ζωηρῶς ἐφώτιζε τὴν πρόσοψιν τοῦ θεάτρου τῶν Σάρτρων, (Chartres) ὥστε αἱ φωτοβολίδες τοῦ ἀερίφωτος ἐφαίνοντο ἐλαττινούσαι ἐπὶ τούτῳ τὸ ὄχρον αὐτῶν φέγγος.

Ὁ πρῶτος θεατῆς ὅστις ἐξῆλθε, σχεδὸν τρέχων, ὡς πράττει τοῦτο ἐκούσιως ἄνθρωπος ἐπὶ ὀλοκλήρους ὄρας καθεσθεις ἐπὶ ἤττον μαλακοῦ θρονίου, ἀνήγειρε τὴν κεφαλὴν καὶ ἐκράυασε:

— ὦ! τί ὠραία σελήνη! Λές κ' εἶνε ἡμέρα!

Τὸ οὐχὶ ἄνευ ὀλίγων ἀλλ' ἐλαφρῶν ἀλληλωθίσεων ἀκολουθοῦν πληθὸς ἐπανάλαβε μετ' ἀξιεραστοῦ ἐλαφροῦ τῆτος τὴν ἐκ καρδίας προερχομένην ταύτην κραυγὴν εἰς διαφόρους τόνους; κατόπιν οἱ περιπατηταὶ διεσκορπίσθησαν ἐπὶ τῶν λεωφόρων, αἵτινες, πρὸς στιγμὴν, ἔλαβον πολυάριθμὸν καὶ ζωηρῶν ὄψιν, ἱκανὴν καὶ αὐτὰς ταύτας νὰ ἐκπλήξη.

Τὸ ἀερίφως τοῦ θεάτρου, ἀκούοντως ἀναμφιβόλως ταπεινωθὲν, ἐξηφανίσθη αἰφνιδίως. Οἱ κάτοικοι τῶν Σάρτρων καταγοητευμένοι ἐκ τῆς μαγείας τῆς γλυκείας καὶ σελήνοφωγῆτος ταύτης νυκτός, ἐπανήρχοντο οἰκαδε βραδέως καὶ τρόπον τινα ἀκούσιως.

Ἄ! ἐὰν δὲν εἶχον νὰ ἐγερωθῶσιν ἐνωρίς τὴν ἐπομένην, πόσον θὰ περιεφέροντο ὑπὸ τὰ γυμνόφυλλα ἔτι δένδρα, ἀναπνέοντες τὴν ὑπ' ἀνεπαισθήτου πνοῆς ἀνέμου φερομένην ὀσμὴν τῶν βλαστῶν τῶν αἰγείρων!

Περιπατηταὶ τινες, ἤττον τῶν ἄλλων φανατικοὶ δι' ὕπνον, παρεδόθησαν, οὕτως εἶπεν, εἰς μικρὰν τινα κραιπαλὴν ὑπνοβασίας, καταμετρούντες τὴν λεωφόρον καὶ ζωηρῶς συνομιλοῦντες, ἐπιστρέφοντες δὲ εὐθύς ὡς ἐπλησίαζον στενάς καὶ σκοτεινάς τῆς παλαιᾶς πόλεως ὁδοῦ.

— Ἀδίκως ὀμιλεῖτε, εἶπεν ὁ Μαρσέλ Βρουὶν σάθεις ἀποτόμως, ἡ Βαλθίνῃ δὲν ἤπῃγεν ἀσχηματῶς τὸ μέρος τῆς, ἀλλ' ἡ δεσποινὴς Φλορμὸν ἤπῃγε καλλίτερα.

— Καλὴ καὶ σεῖς! ἐκράυαξαν ἡ γυνὴ του, τὴν ιδέαις ἀλλόκοταῖς ποῦ ἔχετε! ἡ δεσποινὴς Φλορμὸν ἔκαμε σὰν τρελλή.

— Ἄ! αἰ! εἶπεν ὁ τρίτος περιπατητῆς, ἀρκετὰ ἠννόησε τὰ περισσώτερα μέρη τῆς!

Ἡ κυρία Βρουὶν ἀνέστειλε τοὺς ὤμους καὶ ἐψιθύρισε λέξεις τινὰς ἀφωρώσας τὴν βλακείαν τῶν ἀνδρῶν, οὔτινες, κτλ.

— Σὺ δέ; ἠρώτησεν ὁ Μαρσέλ τὸν γείτονα του Ἀκριβόν, ὅστις δὲν ὀμίλει ποσῶς ἀλλ' ἐβάδιζε σύννονος, παρατηρῶν τὰς ὑπὸ τοῦ ζωηροῦ τῆς σελήνης φωτὸς προεκτεινομένας ἐπὶ τῆς ἀμμουσῆς τῶν δένδρων.

— Ἐγὼ, εἶπε χωρὶς νὰ ἐγείρη τὴν κεφαλὴν, φρονῶ, ὅτι οὐδέποτε, οὔτε ἐπαίξει οὔτε, θὰ παίξῃ κανεὶς τὸν Περὶβολὸν τῶν σπάρτων καθὼς ἡ δυστυχὴς ἐκείνη Ρόζα Ροζιέ.

— ὦ! Αὐτὴ, καί! εἶπεν ὁ Μαρσέλ Βρουὶν, ἦτον ἀμίμητος.

Ἡ κυρία Βρουὶν ἔκαμε κινήσιν τινα δυσθυμίας.

— Ἡ σύζυγός μου δὲν ἠδύνατο νὰ τὴν ὑποφάγη, ὑπέλαθεν ὁ Βρουὶν, καὶ κατὰ φυσικὸν λόγον: ἐν-

ταῦθα οἱ ἄνδρες ὠρίζοντο ἐπ' αὐτῆς, αἱ κυρίαὶ τοῦναντίον, τὴν ἀπεχθάνοντο.

— Μὴ ἀνάσχυντος! ἐψιθύρισε ἡ κυρία Βρουὶν.

— Πῶς γράφουσι τὴν ἱστορίαν! ὑπέλαθεν ὁ Λανγκλοὰ μετὰ τινος κακεντρεχείας. Αὐτὴ ἦτο μίαν τιμιωτάτη κόρη, ἀλλ' εἶχε, καὶ ἐγὼ δὲν ἴξεύρω τι, τὸ ὅποιον ἀνεστάτῳνε ὀλοκλήρον αἰθούσαν, αἰ, Ἀκριβέ;

Ὁ νέος μηχανικὸς ἔνευσε καταφρακτικῶς καὶ ἐτάχυνε τὸ βῆμα.

— Πηγαινόμεν, εἶπε ξηρῶς ἡ κυρία Βρουὶν, εἶνε πολὺ ἀργά. Καλὴν νύκτα, κύριοι!

Καὶ πρὸς ἐπιβεβαίωσιν τῶν λόγων τῆς, τὸ ὠρολόγιον τῆς μητροπόλεως ἐσήμανε μεσονύκτιον. Οἱ ἐσόχρανοι καὶ ἠχήμεντες κτύποι τοῦ κώδωνος διεχύθησαν ἐν τῷ κενῷ μακρῶν, πολὺ μακρῶν.

— Τί ἐγείνεις; Ἀπέθανε, δὲν ἔχει οὕτω; εἶπεν αἰφνίως ὁ Ἀκριβός, ὡς μετὰ ὄνειρον.

— Τίς;

— Ἡ Ρόζα.

— Καλὴν νύκτα, εἶπε ταχέως ὁ Μαρσέλ, ὃν ἡ γυνὴ του ἔσυρεν ἀπὸ τοῦ βραχίονος.

Ὁ Ἀκριβός καὶ ὁ Λανγκλοὰ ἔμειναν μόνον ἐπὶ τῆς λεωφόρου ὁ δεύτερος ἠκολούθησε διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὸ ἀπομακρυνόμενον ζεῦγος.

— Τὴν ἔκαμες πάλι! εἶπεν εἰς τὸν ὄνειροπολοῦντα φίλον του.

— Ἐγὼ; πῶς; Χωρὶς νὰ θέλω.

— Ὅχι δά! Ἐγνώρισες σὺ κανένα νὰ τῆς κάνει γιὰ γουστο; ἀλλ' ἀγνοεῖς λοιπὸν, ἄφρον, ὅτι δὲν πρέπει νὰ ὀμιλῆς περὶ τῆς Ρόζας ἐνώπιον τῆς κυρίας Βρουὶν;

— Διατί; εἶπεν ἀθῶως ὁ νέος.

— Διότι, φαντάζεται, δικαίως ἢ ἀδίκως, καὶ εἶμαι πεπεισμένος ὅτι ἀδίκως, ὅτι ὁ σύζυγός τῆς ἠγάπα τὴν Ρόζαν Ροζιέ.

— Δὲν θὰ ἦτο καὶ παράξενον, εἶπεν ὁ Ἀκριβός διὰ φωνῆς βραδείας καὶ οὕτως εἶπεν, νυσταλέας.

Ὁ Λανγκλοὰ τὸν παρετήρησε μετὰ τινος περιεργείας.

— Ἀλλὰ, ἐξηκολούθησεν ὁ νεανίας ἐξυπνῶν, τί μὲ τοῦτο, ἀφοῦ αὐτὴ ἀπέθανε;

Ὁ Λανγκλοὰ τὸν ἔλαβεν ἀπὸ τοῦ βραχίονος.

— Δὲν ἀπέθανε, εἶπε χαμηλῶνων τὴν φωνήν.

Ὁ Ἀκριβός ἐσκίρτησε καὶ ἐστάθη.

— Ζῆ, εἶπε, ἐπέζησε μετὰ τὸ φοβερόν συμβεβηκός;

— Μάλιστα Ἀπεθεραπεύθη σχεδόν.

— Ἀπεθεραπεύθη; Ποῦ εἶναι;

Ὁ Λανγκλοὰ παρετήρησε περὶ αὐτοὺς, καὶ τοὶ δὲ ἦσαν μόνον, ἐχαμήλωσεν ἀκόμη τὴν φωνὴν του διὰ νὰ εἴπῃ:

— Ἐνταῦθα.

Ὁ Ἀκριβός Ἄνδρὲ δὲν ἔκαμε καταφανῆ κινήσιν, πλὴν ὁ φίλος του, ὅστις ἐκράτει αὐτὸν ἀπὸ τοῦ βραχίονος, ἠσθάνθη τὸν ἀντίκτυπον ἐσωτερικῆς συγκινήσεως καὶ μετεμελήθη διὰ τὴν ἐκμυστήρευσίν του.

— Πῶς γίνεται, ἠρώτησεν ὁ μηχανικὸς, νὰ εἶνε ἐνταῦθα, κανεὶς νὰ μὴ γνωρίζῃ τίποτε, αἰ ἐφημερίδες νὰ ἀναγγεῖλουν τὸν θάνατόν τῆς, καὶ μὴ φροντίζουσι πλέον περὶ αὐτῆς;

— Πολλὰ ῥωτᾶς, φίλε μου. Ἐνα ἔνα, σὲ παρακαλῶ, εἶνε ἐνταῦθα, διότι τὴν ἔφερα ἐγὼ, μετὰ τὸ συμβᾶν τοῦ Τούρ.

— Σὺ;

— Σὺ; ἡ καρδία μου εἶνε ὡς ἡ καρδία σου.

— Αὐτοπροσώπως. Δὲν γνωρίζουν τίποτε, διότι δὲν τὸ εἶπα καὶ διότι φέρει τὸ ὄνομα τῆς μητρὸς τῆς, τὸ ἀληθές ὄνομα τῆς, Μαγδαληνὴ Σορέλ. Δὲν τὴν ἀνεγνώρισαν διότι δὲν ἐξέρεται. Αἱ ἐφημερίδες ἀνήγγειλλον τὸν θάνατόν τῆς, διότι καὶ αὐταὶ πρέπει νὰ λέγῳσι καὶ διότι μετὰ τὴν φοβερὰν καταστροφὴν καθ' ἣν ἐπληρώθη, ἐθεωρήθη καλὸν νὰ ἀποθάνῃ καὶ νὰ ταφῇ. Ἄλλως τε αὐτὴ ἡ ἰδίᾳ τὸ ἠθέλησε. Ἡ Ρόζα Ροζιέ ἀπέθανεν, εἶπε: ἐγὼ εἶμαι πεπεισμένη ὅτι θὰ ἀναστῆθῃ.

— Ἐθεραπεύθη, εἶπες;

— Σχεδὸν ἐντελῶς.

— Ἥλλαξε;

— Ναι καὶ ὄχι.

Οἱ δύο ἄνδρες ἐβάδιζον σιωπηλῶς ὁ εἰς παρὰ τὸν ἄλλον.

— Τὴν ἀγαπᾶς, εἶπεν αἰφνίως ὁ Ἀκριβός πρὸς τὸν φίλον του.

— Ἐγὼ; Λές; ἄνθρωπος νυμφευμένος!

— Ἀλλὰ, εἶπεν ὁ νεανίας, διὰ νὰ τὴν ζητήσῃς, νὰ τὴν ἐπαναφέρῃς, νὰ τὴν θεραπεύσῃς.

— Περιέργως σύμπτωσις, ἰατρικὴ ὑπόθεσις, εἶπε ψυχρῶς ὁ νέος ἰατρός.

Εἶχον κατέλθῃ πρὸς τὰ προάστεια καὶ ἐβάδιζον ἐπὶ τῆς κατὰ μῆκος τοῦ ποταμοῦ ὁδοῦ τῆς περικυκλώσεως τὸν παλαιὸν τῆς πόλεως περίβολον.

— Ἡ σύζυγός σου τὸ ἴξεύρει; ἠρώτησεν ὁ Ἀκριβός Ἄνδρὲ παρατηρῶν μακρόθεν τὰς ὑπὸ γλυκεῖος φωτὸς, οὕτως εἶπεν, κατακλυζομένας αἰγείρους, αἵτινες ἐφαίνοντο σκιαὶ μᾶλλον λευκόφαιαι καὶ διαφανεῖς ἐν τῷ ἐκ τῶν γεωστῶ ἀπορριθιθεῖσιν γαιῶν ἀνερχομένῳ ἀτμῷ.

— Ὅχι, ἀπεκρίθη ὁ Λανγκλοὰ, καὶ μάλιστα σοὶ ζητῶ νὰ μὴ τῇ ὀμιλήσῃς περὶ αὐτοῦ: αἱ νεαρὴ γυναικες εἶνε ἐνίοτε διατεθειμέναι νὰ πλάττωσι χιμαίρας. Ἐκεῖ κατοικεῖ, ὑπέλαβε δαικνύων οἰκίσκον οὕτινος δύο μόνον ἐφαίνοντο παράθυρα χανόμενα ἐν τοῖς φυλλώμασιν εἰς τὸ βάθος κηπαρίου περιβρεχομένου ὑπὸ λιμνάζοντος ὕδατος.

— Ὅχι μοι ἐπιτρέψῃς νὰ τὴν ἴδω; ἠρώτησεν ὁ Ἀκριβός, διὰ φωνῆς, ἐν ἀγνοίᾳ του, παρακλητικῆς. Ἐνόμισα ὅτι ἀπέθανε. Ἄν ἴξευρες πόσον παράξενον εἶνε νὰ ζῇ πρόσωπόν τι τὸ ὅποιον ἐνόμιζες ἀποθ�μμένον, νὰ δύνασαι νὰ τὸ ἴδῃς, νὰ τοῦ ὀμιλήσῃς.

— εἶνε περιεργότατον, ζεῦρες! εἶνε καὶ τι ὀρεκτικὸν ἐκ τοῦ ἄλλου κόσμου.

Ἡστειεύετο, ἀλλ' ἡ φωνὴ του ἔτρεμεν ἐλαφρῶς.

— Δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα, εἶπε ξηρῶς ὁ Λανγκλοὰ, νὰ τὴν ἐξαγγέλω τοῦ κόσμου τῶν ζώντων: δὲν ἔχω οὐδὲν δικαίωμα, οὐδὲ σκιάν δικαίωματος, μ' ἐννοεῖς, Ἄνδρὲ; Ἡ Ρόζα εἶνε ἐλευθέρη νὰ δέχῃται ὅποιον τῆς ἀρέσκει. Στείλέ τῆς τὸ ἐπισκεπτήριόν σου.

Ὁ Ἀκριβός ἐκυψε τὴν κεφαλὴν ὡς παιδίον λαμβάνον δῶρον ἄμα καὶ ἐπίπληξιν.

— Ἄλλ' ἐὰν αὐτὸ σὲ δυσχερεστῇ; εἶπε δυστάζων.

— Νὰ με δυσχερεστῇ; Πρὸς τί; Τὸ μόνον τὸ ὅποιον ἠδύνατο νὰ με δυσχερεστῇ θὰ ἦτο ἐὰν ἡ σύζυγός μου ἐμάνθανε τὰ πράγματα ταῦτα παρ' ἄλλου τινος ἢ παρ' ἐμοῦ. Ἐλα... νὰ, ἐφθασες σπῆτι σου, καλὴν νύκτα, φίλε μου!

Ἐσφιγγε τὴν χεῖρα τοῦ φίλου του καὶ ἀνεχώρησε διὰ στεροῦ βήματος ἀντηχοῦντος ἐπὶ τοῦ τραχεῖος λιθοστρώτου. Ὁ Ἀκριβός τὸν ἠκολούθησε διὰ τοῦ

βλέμματός ἕως οὐ ἐξηφανίσθη, κατόπιν εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἀθήρυβον οἰκίαν του, ἠνιγλοκέως ἐφώτιζεν ἡ σελήνη. Ἐβάδισε πρὸς τὸ παράθυρον τοῦ δωματίου του, τὸ ἠνοιξε καὶ παρετήρησεν ἐπὶ μακρὸν τὴν ἡσυχον τοποθεσίαν, μετὰ νέας χαρὰς ἠτις ἠδέως περιέσφιγγε τὴν καρδίαν του.

— ὦ νεότης! εἶπε. ὦ ἔαρ! Ἡ ζωὴ εἶνε λαμπρὰ καὶ φωτεινὴ ὡς ἡ μεγαλοπρεπὴς αὐτὴ νύξ καὶ ἐγὼ εἶμαι εἰκοσιπενταετής ἀπὸ τῆς χθῆς!

Ἐρρίθη ἐπὶ τινος ἀνακλίντρου καὶ ἔμεινε βεβυθισμένος εἰς εἰδός τι μέλλῃ, ἀδιαφορῶν περὶ τῶν ὠρῶν αἰς ἐσήμανεν ἡ μητρόπολις.

(ἀκολουθεῖ)

Ἐκ τῶν τοῦ HENRY GREVILLE

Μετάφρασις Ν. Γ. Α.

Ο ΑΡΙΣΤΟΣ ΦΥΛΑΞ ΤΩΝ ΝΕΑΝΙΔΩΝ

Πρὸ ἐτῶν ἀπεβίωσεν ἐν Αὐρηλίᾳ τῆς Γαλλίας σοφὴ τις παρθενγωγός, Ἐλισάβετ Λεμοννιέρου ὀνομαζομένη, ἠτις ὀλίγας τινὰς ἡμέρας πρὸ τοῦ θανάτου τῆς, καλέσασα περὶ αὐτὴν τὰς μαθητρίδας, εἶπεν εἰς αὐτάς:

«Προσφιλεῖς μοι, προσέχετε νὰ εἰσθε πρὸς ἑαυτὰς αὐστηρότεροι παρ' ὅσον σὰς ἐφάνησάν ποτε οἱ γονεῖς καὶ οἱ διδάσκαλοι. Ἐξετάζετε τὴν συνειδησίαν σας συνεχῶς, καὶ ἐρευνᾶτε ἑαυτὰς κατὰ πόσον τὰ διανοηματῶ σας εἶνε δίκαια, καὶ κατὰ πόσον αἱ πράξεις σας εἶνε χρησταί. Ἐστε ἀγρυπνοὶ, καὶ ἔστε κύριοι ἑαυτῶν: μὴ ὑπέικετε τυφλῶς εἰς τὰς ὁρμὰς ἢ εἰς τὰ αἰσθήματα, ἀλλὰ φωτίζετε αὐτὰ διὰ τῆς ἀρετῆς τοῦ ὀρθοῦ λόγου. Κόρη ὑπ' ἄλλου φυλακτομένη οὐδέποτε φυλάττεται καλῶς, ὅσον αὐτὴ ἑαυτὴν φυλάττουσα.

«Ἀγαπᾶτε τὴν ἀρετὴν, τὴν ἀγαθότητα, τὴν καρτερίαν, τὴν εὐλακίαν, τὴν δικαιοσύνην, καταστήσατε τοὺς διαλογισμοὺς καὶ τὰς συμπαθείας σας καθαρὰς καὶ ἀγνάς, καὶ συμμορφώσατε τὰς πράξεις πρὸς τοὺς διαλογισμοὺς σας.

» Πολλὰκις ἠκούσατε περὶ τῶν κινδύνων οἵτινες περιπολοῦσι τὰς νεανίδας: οἱ κίνδυνοι οὗτοι εἶνε πραγματικοί, ἀλλὰ πᾶσα νεανίς ἔχει δύο τρόπους παντοδυνάμους πρὸς ἀποφυγὴν αὐτῶν: τὴν ἐφ' ἑαυτῆς ἀγρυπνίαν, καὶ τὴν τελείαν πίστιν εἰς τὴν ἀγάπην καὶ τὴν φρόνησιν τῆς μητρὸς αὐτῆς.

» Φυλάζετε, προσφιλεῖς μοι, ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ τὴν ἀγνοῖα, τὸ μὲν τούτο κληροῦχημα τῆς γυναικός, δι' ὃ νέκ μὲν θυμαίνεται, ὠρμος δὲ τιμᾶται, γρατῆ δὲ σεβάζεται. Οὐδέποτε λησμονεῖτε ὅτι ἕκαστον ὃν φέρει ἐν ἑαυτῷ τοὺς ἀληθεῖς αὐτοῦ θησαυροὺς, καὶ ὅτι μόνον διὰ τῆς ἀρετῆς κατορθοῦται ἡ καρποφορία τῶν θησαυρῶν τούτων.

» Γινώσκετε δι' ὀπίσθη ἀγαλλιᾶσεως πληροῦτε τὰς ψυχὰς ἡμῶν ἀκαλοθοῦσαι τὴν ὁδὸν τῆς ἀρετῆς! Αἰτεῖτε παρὰ τοῦ Θεοῦ συνεχῶς ὄψος σας στηρίζῃ ἐν αὐτῇ: οὐδέποτε ἐκλείπει ἡ ὑποστήριξις τοῦ Ὑψίστου, ἀλλὰ πρέπει καὶ νὰ καθίσταται τις ἀξίος αὐτῆς.

» Βοήθει σεκυτὸν, ἵνα καὶ ὁ Θεὸς βοηθήσῃ σε!

Η ΤΕΧΝΗΤΗ ΚΑΛΙΕΡΓΕΙΑ ΤΟΥ ΜΥΚΗΤΟΣ

Όταν πρόκειται περί τῆς εὐζωίας τὸ πνεῦμα τοῦ ἀνθρώπου ἐπινοεῖ διάφορα μέσα· ἐξετάζει τὴν φύσιν τῆς ὁποίας γνωρίζει· νὰ καθυποτάσῃ τὰ ἐλάχιστα στοιχεῖα καὶ νὰ γίνηται κύριος αὐτῶν.

Οὕτω τὸ ἄσημον *μανιτάριον*, οὐτινος, ἂν καὶ τὰ περισσότερα εἶδη προσφέρουσι τόσους κινδύνους, ἐξήγαγε τῆς ἀφικνείας του πρὸς κόσμημα τῶν τραπεζῶν μας καὶ τέρψιν τῶν λαϊμαρῶν.

Ἦνα περιγράψωμεν πάσας τὰς μορφὰς ὑφ' ἃς παρουσιάσθη ὑπὸ τῆς μαγειρικῆς τέχνης, εἶνε κάπως ἀδύνατον. Ἐν Οὐγγαρία, τὸν μεταποιοῦσιν εἰς κόριν, ἐν Ἰταλίᾳ τὸν μιγνύουσιν μετὰ διάφορα λαχανικά, τοῦθ' ἔπερ ἀφαίρει ἅπαντα τὸν χυμὸν του. Ὑπάρχουσιν τινες, τῶν ὁποίων ἡ γευστικὴ αἴσθησις ἔχει πιθανῶς διαφθαρεῖ, οἱ ὅποιοι εὐρίσκουσι τὸ μανιτάριον δύσπεπτον καὶ ἄνευ οὐσίας, ἔχει ὅμως τὴν τιμὴν νὰ ἔχη θαρραλέους ζηλευτὰς καὶ ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον πολυαίθρους.

Τὸ μανιτάριον εἶνε τὸ ἀντικείμενον λίαν ἐκτεταμένου ἐμπορίου.

Πωλοῦνται κατ' ἔτος εἰς τὰς ἀγορὰς τῶν Παρισίων ἀπὸ ὀκτώ ἕως δέκα ἑκατομμυρίων μικρὰ κάνιστρα περιέχοντα τὸ ἀγαπητὸν τοῦτο λαχανικὸν καὶ συλλέγονται ἐκ τούτου περὶ τὰ δύο περίπου ἑκατομμύρια φράγκων.

Οἱ πάντες γνωρίζουσιν, ἢ ἂν δὲν γνωρίζουσιν ἄς τὸ μάθωσιν, ὅτι τὸ μανιτάριον ὑπετάγη εἰς τὴν τεχνητὴν καλλιέργειαν. Τὸ θέτουσιν εἰς στρώματα γῆς ἐντὸς ὑπογείων καὶ ὑγρῶν τόπων *στρώματα* συγκεείμενα ἐκ κεκοπρισμένης γῆς καὶ ἀμιγυῶς κόπρου παρασκευάζονται πρὸς τοῦτο.

Ἡ καλλιέργεια αὕτη, *καλὰς λαβοῦσα βάσεις* δύραται νὰ παραγάγῃ λαμπρὸν προϊόν καὶ γείνη τὸ ἀντικείμενον ἐπιμελεσομένης φιλοτεχνίας· εἰς τοὺς κήπους τῶν Παρισίων, τοσαύτῳ μᾶλλον ὅσῳ αὕτη θλ προσφέρῃ κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν τοῦ ἔτους μανιτάρια φρεσκάωτα.

ὦ! πόσον σκληρὸν εἶνε νὰ ἀγαπᾷ τις ὅταν εἶναι μακρὰν τοῦ ἀγαπημένου ὄντος! Ὀλίγιστα καρδία ἐγνώρισαν τὴν ἐλγηδὸν καύτην καθ' ὅλην αὐτῆς τὴν ἑκτασιν, διότι ὀλίγιστα καρδία ἐγνώρισαν τὸν ἔρωτα καθ' ὅλον αὐτοῦ τὸ βάθος. Τρόπῳ τινι ξένος τότε εἰς τὴν ἰδίαν αὐτοῦ ὑπαρξίν ὁ ἔρων, δι' ἑαυτὸν μὲν πλάττει ἐρημίαν στυγνὴν, κενὸν ἄπειρον, διὰ δὲ τὸ μακρὰν αὐτοῦ προσφιλές ὄν, οὐκ οἶδα ὅποιον φρικώδη κόσμον, πλήρη κινδύνων, τεράτων καὶ ὀλισθηρῶν βαράθρων. Αἱ διάφοροι ψυχικαὶ δυνάμεις, αἱ τὴν ἡμετέραν φύσιν ἀπαρτίζουσιν, μεταβάλλονται τότε καὶ συγγέονται εἰς ἓν, ἄπειρον πόθον τοῦ ὄντος οὐτινος στερούμεθα. Ἦᾶν τὸ περικυκλοῦν ἡμᾶς κεῖται ἐκτὸς τῆς ζωῆς μας. Καὶ ὅμως ἀναπνέομεν, βαδίζομεν, κινούμεθα, ἀλλὰ μηχανικῶς καὶ ἄνευ σκέψεως. Ὡς πλανήτης ἐξεληθὼν τῆς τροχίας του καὶ ἀπωλέσας τὸν ἥλιόν του, τὸ σῶμα κινεῖται τυχαίως· ἡ ψυχὴ, ἀλλαχού ἔπταται.

Βίκτωρ Οὐγκώ

ΠΟΙΗΣΙΣ

ΠΟΤΑΜΟΙ ΚΑΙ ΘΑΛΑΣΣΑ

(Μῦθος)

Πικρῶς οἱ ποταμοὶ παρεπονοῦντο
κ' ἐβόων ἐναντίον τῆς θαλάσσης
κ' ἐκ τῆς βοῆς δεινῶς συνεκλονοῦντο
αἱ ἀχανεῖς τοῦ Σύμπαντος ἐκτάσεις

» ὦ θάλασσα, ἔς τοὺς κόλπους σου ἡμεῖς
» γλυκεῖς καὶ διαυγέστατοι χυνομεθα
» καὶ ἀπ' ἐκείνης, οἴμοι, τῆς στιγμῆς
» πικροὶ καὶ ἀλμυροὶ εὐθύς γινόμεθα!

» ὦ, θάλασσα, στοιχεῖον φθονερὸν,
» αἶ! ὄρια δὲν ἔχει ἡ κακία σου,
» τῶν ποταμῶν τὸ ἀριστον νερόν
» τὸ δηλητηριάζει ἡ πικρία σου...

Κ' ἡ θάλασσα ἀπεκρίθη, «Ποταμοὶ μου,
ἀδίκως κατ' ἐμοῦ παραπονείσθε.
Τί πταίω γῶ; μὴν ἔρχεσθε, μαζί μου,
ἂν ἀλμυροὶ δὲν θέλετε νὰ εἰσθε.

24 Ἰουλίου 1886.

Παναγιώτης Ι. Φέρμπος.

ΒΑΚΧΙΚΟΝ

ΕΡΩΤΗΣΙΣ

Ποιηταὶ μου σεῖς μεγάλοι
καὶ φιλόσοφοι μου ἄλλοι,
ὅπου λέτε πῶς ὁ χρόνος
αὐτὸς εἶνε, αὐτὸς ὁ μόνος
τοῦ παντός ὁ χαλαστὴς
κι' ὅτι νιότης καὶ κάλλη
ὁ σκληρὸς τὰ καταβάλλει
φεύγει καὶ δὲν ἐπιστρέφει
καὶ τὰ πάντα καταστρέφει
σὰν κακοῦργος, σὰν ληστής.
Ἐρωτῶ σᾶς νὰ μοῦ πῆτε
καὶ εἰπέτε το νὰ ζῆτε
ἂν ὁ χρόνος δὲν ὑπῆρχε
ἢ γὰρ ἄθρα μας θὰ εἶχε
τὸ γλυκὸ αὐτὸ κρασί;
καὶ ἡ ἀγουρίδα μέλι
ἔς τὸ χρυσὸ μου τὸ βαρέλι
θὰ γενότανε κι' ἀφράτο
θὰ χυνότου τὸ μοσχάτο
εἰς τὴν κοῦπα τῆς χρυσῆ;

Ὀδυσσεύς

Συμπ. Ἀντύπας.

ΔΟΓΟΠΑΙΓΝΙΟΝ

Μεταξὺ ἐνὸς πυρελοῦ καὶ ἐνὸς ἀνεψιοῦ,
τί κοινὸν ὑπάρχει, εὖρε, ἂν μιά στάλα ἔχῃς νοῦ.